„Härra Rahuleid!“
Ei wastust ühtigi.
Weel waljem koputas kurjustaja wanamoor ja ülendatud häälega hõikas ta:
„Härra Rahuleid!“
Mis aga tulemata jäi, see oli wastus.

Ning kõwemini ja taga järel kõwemini põrutas ja müdistas wihane naesterahwas lukkus ukse kallal. Et ta mees teda tuimalt üksi jättis, tegi teda weel wihasemaks. Ta kutsus teda. „Põruta ja tugewamine“, ässitas Truuta.

„Ehk ei ole teda toas olemaski,“ katsus isand Tang aralt õnne.

Aga nagu oleks saatlus tuhwlikangelast tahtnud pilgata, kõlas häkitselt hele kõlin toast. Sell oli pimedas krobades kogemata ühe emand Tang'i päralt olewa waase ümber lükanud, ning nimelt hr. Rahuleid'i tasku-nuri pääle.

„Heldekene, mu kallis waase!“ kilkas wiha pärast üsna haige madam Tang. „Ning sina arupunduline seisad siin ja tõendad, keegi ei olla toas! Ei, seda ei jõua keegi ingel wälja kannatada! Miks sa jätsid mu waase sinna tuppa? Et ütle mulle! On see ka üks wäljaüürimise asi? Mis? Wait! Waleta sa ometi sund lahti ei tee!“

Paugutadi tubliste, kärati hästi. Lõppeks ähwardas krapsakas moorike politseiga. See ajas hirmuud sellile kananaha üle keha. Temas tõusis tundmus, siin muud ei aidata, kui häälitsemine. Oma loomu poolest peene hääle weel enam ülendades, et sellele wõõra heli anda, hüüdis ta uhkesti: „Olen haige — tahan rahu — homme hommiku!“

„See ju otse naesterahwa hääl!“ kilkas jälle tigedaste emand Tang. „Hr. Rahuleid, homme kasite mu korterist! Minu maja on auusa inimestele, aga mitte hulgustele! Ja maksma peate kõik—“

„Sul on õigus, pai Truuta,“ katsus mees teda meelitada, salaja lootes, õige pea sooja sängi sisse saada.

Tühi lootus. Nagu oleks keegi petrooliumi tulesse walanud, nii plahwatas hulgustega naesterahwas ägedaste tülitsema.

„Sooh? Wõi on mul õigus? Ehk on sul ka õigus, et sa wõõraid naesterahwaid majas pead?“

„Aga, Truuta, mis wõin ma selle ette, et hr. Rahuleid —“

„Eks sa ju üürinud korteri selle inimesele?“

„Ei, see oli sinu tegemine —“

„Kole loom, sina! Sa ju ise oma enese käega kinnitasid sedeli maja külge: siin on korter üürida.“

„Eks küll! Aga —“

Eesti-maa rahwa Kalender 1892, lk. 30